

OBSAH.

Jak Fernando, důvěrník mladého hraběte z Luny, zbrojnošům jeho vypravuje, žil kdys v zámku Aliaferia starý hrabě z Luny se svými dvěma syny. Jednoho dne postižena u lůžka mladšího z těchto synův stará cikánka, z čehož se čerpalo podezření, že dítko očarovala. Následkem toho byla jakožto čarodějka bez milosti upálena. Když vstoupala na hranici, tu volala ke své dceři Azuceně, která se s děckem na rukou k ní drala, o pomstu, kterouž jí tato také vykonati přislíbila. Za nedlouho na to zmizelo ze zámku hraběcí děcko a na témž místě, kde stará cikánka byla upálena, nalezeny dětské kosti v doutnajícím ještě popeli. (Proměna.)

Leonora, dvorní dáma kněžnina, byla seznala o sedání neznámého udatného rytíře, ježž jakožto vítěze vlastní rukou ověňčila. Oba se do sebe zamilovali; Leonora však milence svého již nespátřila, jelikož musel do boje a po tu chvíli se nevrátil. Toliko ve snu zjevil se jí jakožto troubadour, pějící pod okny jejími písně milostné. Mladý hrabě z Luny, kterýž je taktéž zamilován do Leonory, prochází se pod večer pod jejími okny, i zaslechne zpěv troubadourův, pla-

tící Leonoře. Tato přikvapí a majíc v polosvětle měsíčním hraběte za svého milence, vrhá se na jeho nádra. V tom vystoupí troubadour a oba sokové chystají se ihned k souboji, jemuž Leonora marně zabránit se snaží. (Jednání I.)

V souboji tom, kterýž mezi oběma soupeři skutečně se udál, ušetřil Manrico života sokova proto, že mu to jakýs vnitřní hlas kázal, začož mu matka jeho Azucena, vyjevivši mu tajemství své o matčině upálení, jakož i o vykonané na hraběti z Luny pomstě, výčitky činí. Ze seznání Azucenina vychází na jevo, že osudným omylem byla uvrhla na místě hraběcího vlastní svoje dítě do ohně. Trnouchému nad odhalením tím Manricovi dostává se od posla Ruizova hrozné pro něho zprávy, že hodlá Leonora, majíc milence svého za mrtva, přijati téhož večera posvátný závoj. Ještě v čas přikvapí Manrico, aby milenku svou z moci Lunovy, kterýž ji se zbrojnoši svými v klášteře přepadl a násilím k oltáři vléci chtěl, vysvobodil. (Jednání II.)

Čeď Lunova chystá se právě k boji proti Manricovi, když tu přivedou žoldnéři do tábora lapenou cikánku, v kteréž pozná Fernando dávno již hledanou vražednici mladšího hraběte z Luny. Přese všechny prosby a nářky její vlekou ji ku hranici, chtějíce ji upáliti. To vidí Manrico, obnovující právě Leonoře přísahy lásky, z okna hradu Castelar a spěchá ihned matce své ku pomoci. (Jednání III.)

Matka Azucena i syn její Manrico uvrženi jsou do žaláře, kdež čekají strašlivého svého osudu. Tu přichází Leonora, kteráž se byla odhodlala, že miláčka svého stůj co stůj vysvobodí, i slyší ze žaláře Manricova pohřební zpěv zaznívati. Neuprosného hraběte z Luny přiměje pak k slitování jedině tím, že mu

ruku svou nabídne jakožto cenu za milost Manricovi udělenou. Osvobozený Manrico spěchá k matce své do žaláře, aby ji potěšil v jejím zoufalství, kamž přijde za ním v krátkce i Leonora. K naléhání jeho pak vyzná se mu, za jakou cenu byla jej vysvobodila. K trpkým výčitkám, že jej zradila, odpovídá odhalením hrůzyplného tajemství, že se otrávila, chtějíc mu zůstati věrnou a zemírá hned na to v jeho náručí. Vstupující právě do žaláře hrabě Luna vidí, že byl Leonorou oklamán a v krutém hněvu svém káže vleci Manrica k smrti. Za ohavný čin ten stíhá však jej okamžitě pomsta zjevením Azuceniným, že jest Manrico jeho bratr, mladší hrabě z Luny, místo něhož byla vlastní své dítě do ohně uvrhla. (Jednání IV.)
